THE CHURCH WEEKLY

VOL. IV | SUNDAY 7 TH MAY 1950 | PRICE 2 ANNAS PER COPY. | No. 17

VOCATION TO THE MINISTRY

BY THE BISHOP OF MANCHESTOR

"What are you going to be?" 'I am going to be ordained.' Then an awkward silence during which the questioner readjusts himself to the situation.

That silence is a measure of the general ignorance about vocation to the ministry of the Church, which is too often regarded as displaying something strange and unaccountable in the make-up of the person concerned There is indeed something strange and unaccountable by human standards in a call to the ministry, but the popular bewilderment is largely due to ignorance of what a person is and does.

I shall make no attempt to describe or justify a minister's functions in theological terms, but it may help to dispel this ignorance if I try to say briefly what a person's job is, and how he spends his day. What I say will have special reference to the Anglican Communion, but with a little adaption it will apply to the Ministry of other Christian Communions.

A job with people

First of al', then, it is a job with people. Like any other job it has, of course, its mechanical and routine side but no parson who is merely adept at executive or administrative work deserves the name. His task is, and must always be, to teach people through his preaching of the Word, through his administration of the Sacraments, through his ordering of the Church's worship, and through his pastoral ministrations.

But when he 'reaches people' what is he to say to them? What is he to do with them? The answer to these questions may be put in a variety of ways, and no answer can be complete and exhaustive, but one way of replying might run as follows.

Facing men with a crisis

Of recent years the word 'crisis' has been overworked. We have had war crisis social crises and latterly economic crises. In medical language, I understand that a crisis in a a disease or fever is that turning point at which it is possible to say with some certainty whether the patient will recover or will die; a judgment can then be made.

The Christian contends that all the crises which I have mentioned, while having their own importance, are really superficial and that related to them, and underlying them all there is a deeper and more fundamental crisis. This crisis is seldom referred to in the news-papers except in a perverted form, but it is writ large in the pages of the new Testament. The author of the Fourth Gospel writes 'This is the crisis, that light has come into the world, and men loved darkness rather than light, because their deeds were evil.' And what he means by 'light has come into the world' is very clear from another verse from the same Gospel, in which Christ says 'I am the Light of the World. He that believeth on me shall not walk in darkness but shall have the light of life.'

Of course, we formally acknowledge the birth of Christ as being the turning point in world history by the letters B. C. and A. D. But what once meant much has now become a chronological convenience. Nevertheless for Christians it stands true that the crisis in human affairs is over and past. And it is the task of the Christian minister to cem afen with this crisis, to lay it bare, to uncover it, stripping away the wrappings of indifference and of seemingly more urgent anxieties. 'This is the crisis.' 'He that hath ears to hear, let him hear.' It is the task of the minister to comfort men and women with the Christ and to build up in the family life of the Christian Church those who have in whole or in part faced that challenge and heard Christ's call. Such then is the minister's chief task, his aim and object in 'reaching people.' But of course it has to be carried out in a variety of ways, ways which involve careful preparation.

Equipment and practice

He must know his Bible; he must know his theology. Zeal without knowledge is not enough. He should have wide human interests, for he must, like his master, identify himself with those amongst whom his work is set. He cannot afford to be narrowly clerical. Much of his time must therefore be given to study. This he will not find easy for the calls upon his time are many. There are many routine jobs to be done; committees to be attended, money to be raised, correspondence to be dealt with. But in and through all these he must have his primary aim in view.

He will visit his parishioners regularly and while not averse to small talk in getting to know them, he will make it his constant aim to engage them naturally on deeper levels. His visiting will soon involve him in many claims. He will be surprised and humbled at the confidences given him. He will be asked for advice on family questions; he will be often called in to settle family differences; he will have to interpret youth to age and age to youth. He will advise about schol-

ing, about jobs, and a hundred other things. Before the National Health Service he was often called in to advise about the doctor being sent for, since the doctor cost 2/6- and the parson's advice was free. He will visit the sick as well as the whole, especially those in hospital, bringing back word to the family of the patient's condition.

He will have much to do with what is called Youth, in Sunday or Day School, Clubs and Fellowships. He will make it his aim to know every child in his parish by name, for he knows that children can only be controlled when you know them by name and to know the names of a family is an open sesame to that home. He must know his people if he is to speak to them where they are. His message must not be 'in the air'; it must be clearly related to the daily problems, difficulties, joys and decisions of his flock. This will mean his sometimes taking action in the political or social sphere, so that by the remedying of some abuse the nature of his message may be more cogently demonstrated. But while he may engage in such activities he is careful to point out that these are not to be thought of as ends in themselves. His main task is ever before his eyes, that of seeking to bring every thought act 'to the obedience of Christ.'

What is 'a call'?

And now about Vocation. For some men the call to the ministry is clear, positive, and compelling. 'This is the way, walk ye in it.' But I believe that for many this is not so. It is a whisper rather than a call, and one cannot even be sure at first that the whisper comes from outside oneself. The way in which it comes often seems casual and fortuitous, a friend's remark, a sentence in a sermon, a visit to an East End Club. This whisper may never become loud; it is vivid but not clear. The man who hears it may have no desire to enter the ministry and, like Francis Thompson, may fly from the Hound of Heaven; but the pursuit is unflagging. He turns to other professions and occupations, but in turning he somehow knows within himself that he is choosing less than the best. The voice within says 'no, not this, nor this' and he is finally left with only one course to follow. Such a vocation may be called negative but is none the less real.

There is a further fact to be considered. The inner call must be supplemented by the official, authoritative call of the Church. No man may constitute himself a minister. The Church is a divine-human instituton; it is not infallible; it can, and does, make mistakes. It sometime refuses to validate what are true vocations. The Churches today take much more care than they used to do in testing and training for the ministry. Of ex-service candidates for the Church of England almost fifty per cent. were advised to continue as laymen. And yet all the Churches are in greater need to day than ever before for more men for the ministry. The present acute shortage is surely a factor that should be given consideration when a man is pondering what his life work should be. What William Temple said at the conclusion of his great Mission to Oxford in 1931 is even more true today: 'If you are in doubt how you may best lay out your life, then the mere circumstances of the time constitute a call to the Church's direct service in its ministry which you must face.' The words of personal testimony which he added have been corroborated in the experience of many. 'There is no sphere of life in which a man can more certainly lay out all his talents in the service of God. It will call for every capacity; it will bring you into touch with human beings in every conceivable relation. There is no life so rich or so full of all those joys which come from serving people at the point of their greatest need.'

The Student Movement.

ബാലപംക്തി

വനബാലിക

(അലക്സ്)

പുനസ്സമാഗമം

ഇത്ര വളരെ ചെറിയ ഒരു മനുഷ്യനെ കാണ്മാൻ ഇടയായതിൽ പ്രഭുവും കൂട്ടരും അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഒരു പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യനു വേണ്ട ദേഹപുഷ്ടിയും അവനുണ്ടായിരുന്നു. വിരിയന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി അവനുമായി പ്രഭു ആംഗ്യഭാഷയിൽ സംസാരിച്ചുതുടങ്ങി. അതിൽനിന്നും അവക്കു ജിമ്മിയുടെ ദേഹനിറമുള്ള ഒരു വനദേവതയുണ്ടെന്നും ആ ദേവതയെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതു ഒരു ഭയങ്കരനായ സിംഹം ആണെന്നും ഒരുവിധത്തിൽ അവർ മനസ്സിലാക്കി. അതോടുകൂടി പിഗ്മിയുടെ ഗ്രാമത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനുള്ള പ്രഭുവിന്റെ ആഗ്രഹം വർദ്ധിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം പ്രഭാതത്തിനു മുമ്പായിത്തന്നെ അവർ പിഗ്മി കാണിച്ചുകൊടുത്ത വഴി നോക്കി നടന്നു. അന്നുച്ചയോടുകൂടി അവർ ആ ഗ്രാമത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നയുടൻ തന്നെ സാലി താമസിച്ചിരുന്ന ഗൃഹം പിഗ്മി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഒരു നിമിഷവും കളയാതെ പ്രഭു അതിവേഗം ഓടി അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. അതു വിജനമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഓരോ മൂലയും കോണും സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചു. അവിടെ സാലിയുണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന യാതൊരു ലക്ഷണവുമില്ലായിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 21

ഉപസംഹാരം

പ്രഭുവിനു അസാമാന്യമായ കോപമുണ്ടായി. ആ പിഗ്മി തന്നെ കബളിപ്പിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നു അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. ആ ചെറുമനുഷ്യനു് ഉടൻതന്നെ അതിനു തക്ക ശിക്ഷ നൽകേണ്ടതാണെന്നു അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ആ സമയംകൊണ്ടു "മുണ്ടോ"യും ആയുധപാണികളായ മറ്റനേകരും അവരുടെ ചുറ്റുമായി നിരന്നുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ അവരുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന പിഗ്മി "ഇവർ ശത്രുക്കളല്ല" എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ അവർ സമാധാനഭാവത്തിൽ അടുത്തുവന്നു. അവരോടു് ചോദിച്ചതിൽ സാലി അന്നു രാവിലെ അവരെ വിട്ടു പോയെന്നും പോകരുതു എന്നു തങ്ങൾ അപേക്ഷിച്ചിട്ടും അതു നിരസിച്ചു എന്നും മനസ്സിലാക്കി.

സാലി പോയ വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കാമെങ്കിൽ നല്ല പ്രതിഫലം നൽകാമെന്നു പ്രഭു ധരിപ്പിച്ചതിനാൽ നാലഞ്ചു പിഗ്മികൾ സാലിയുടെയും ജറാഡിന്റെയും കാലടികൾ നോക്കിനടന്നുതുടങ്ങി. പ്രഭുവും കൂട്ടരും അവരെ പിന്തുടർന്നു. പല സന്ദർഭങ്ങളിലും യാതൊരു കാൽപ്പാടുകളും കാണാതെ ആ ചെറിയ മനുഷ്യർ വിഷമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി അവർ പരിശോധിച്ചു സാലിയുടെയും ജറാഡിന്റെയും കാൽപ്പാടുകളെ അനുധാവനം ചെയ്തു.

ഏകദേശം നാലു മണിയോടുകൂടെ പ്രഭുവും കൂട്ടരും ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നു. അന്നു പ്രഭാതത്തിനു ശേഷം അവർ അതുവരെ യാതൊന്നും തന്നെ ഭക്ഷിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. കൈയിൽ കിട്ടിയ ഒന്നുരണ്ടു ബിസ്ക്കറ്റുകളും പഴങ്ങളും ശരിയായി ചവയ്ക്കുന്നതിനു പോലും താമസം വരുത്താതെ വിഴുങ്ങിയ ശേഷം പ്രഭു പിന്നെയും യാത്രയ്ക്കായി മറ്റുള്ളവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. പ്രഭു താനറിയാതെ തന്നെ പറഞ്ഞു. "സന്ധ്യയ്ക്കുമുമ്പായി നമുക്കു അവളെ കണ്ടുപിടിക്കണം. അവൾ തനിച്ചു എങ്ങനെ രാത്രി ഈ ഭയങ്കരമായ കാട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടും. സാധു വൃദ്ധൻ! അദ്ദേഹം പണ്ടു സാലിയെ തിരക്കി ഇറങ്ങിയ ശേഷം നിരാശനായി തിരിച്ചുപോയിട്ടു വീണ്ടും വന്നിരിക്കയാണെന്നുള്ള കഥയെല്ലാം മറന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാലി നഷ്ടപ്പെട്ടതു അന്നു മദ്ധ്യാഹ്നത്തിലാണു്! അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്ഥിതി ഒരു ചെറുബാലന്റേതു മാത്രമായിരുന്നു.

എന്നാൽ പിഗ്മികൾ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞെഴുന്നേൽക്കുവാൻ വളരെ താമസിക്കുന്നതു കണ്ടു് അക്ഷമരായ പ്രഭുവും ജിമ്മിയും സ്വല്പംകൂടെ മുന്നോട്ടേക്കു നടന്നു. വിരിയനും മറ്റു അനുയായികളും അവരെ അനുഗമിച്ചു. വൈമനസ്യത്തോടുകൂടെയെങ്കിലും പിഗ്മികളും ഭക്ഷണം മതിയാക്കി.

പ്രഭുവും ജിമ്മിയും ഒരു രണ്ടു ഫർലോംഗ് നടന്നുകാണും. അപ്പോഴേക്കു അവരുടെ വഴി മുഴുവനും തെറ്റി. കാലടികൾ കാണാതെ വിഷമിച്ചു മടങ്ങി. തങ്ങളുടെ വഴികാട്ടികളുടെ ഉപദേശം വാങ്ങുവാനായി തിരിഞ്ഞപ്പോൾ ജിമ്മിയുടെ ദൃഷ്ടികൾ തങ്ങളുടെമേൽ ചാടിവീഴുവാൻ ഭാവിക്കുന്ന ഒരു ഭയങ്കര സിംഹത്തിന്മേലാണു പതിഞ്ഞതു്. ഒരു ചെറിയ നിലവിളിയോടുകൂടി ജിമ്മി തന്റെ തോക്കു കൈയിലെടുത്തു. ലാക്കു നോക്കി, തോക്കു അതിന്റെ ചങ്കിനുനേരെ തന്നെ നീട്ടിപ്പിടിച്ചു. കാഞ്ചിയിൽ കൈവച്ചു. അപ്പോൾ ആകാശത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ തുകൽവസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു മനുഷ്യരൂപം ഒരു വനദേവതയുടെ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി ആ സിംഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ആവിർഭവിച്ചു.

"ഒരിക്കലും അവനെ വെടിവയ്ക്കരുതെ; വേണമെങ്കിൽ എന്നെ വെടിവയ്ക്കുക."

സാലിയുടെ ദർശനത്തോടുകൂടി ജിമ്മിയുടെ കൈയിൽനിന്നും തോക്കു താനേ നിലത്തു വീണു.

"സാലീ, സാലീ," എന്നു് അവൻ തനറിയാതെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"സാലീ സാലീ, എന്റെ ഓമനക്കുട്ടീ" എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു പ്രഭു സാലിയുടെ നേരെ പാഞ്ഞു. ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ ആ വൃദ്ധൻ സാലിയെ തന്റെ കൈകളിലെടുത്തുകൊണ്ടു തൃപ്തിവരുവോളം അവളുടെ നെറ്റിത്തടങ്ങളിൽ ചുംബിച്ചു.

ജറാഡ് പ്രഭുവിന്റെയും ജിമ്മിയുടെയും നേരെ നോക്കി മുറുമുറുത്തു. അവനു് അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം അശേഷം രസിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. പഴയതുപോലെ ഇവരും സാലിയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുവാൻ വന്നവരാണോ എന്നവൻ സംശയിച്ചു.

സാലി ജിമ്മിയുടെ കരം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "ജിമ്മി, എനിക്കു നിന്നെ വീണ്ടും കാണുവാൻ ഇടയാക്കിയ ദൈവത്തെ വണങ്ങാം. നീ വളർന്ന ഒരു മനുഷ്യനായിപ്പോയല്ലോ."

ആ അവസരത്തിൽ വിരിയനും മറ്റു പിഗ്മികളും അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. ജറാഡിനു എന്തെന്നില്ലാത്ത അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടായി. അവൻ ചീറുകയും നിലത്തു മാന്തുകയും ചെയ്തു. കാപ്പിരികളാവട്ടെ കപ്പൽക്കാരാവട്ടെ ആരും തന്നെ അവരോടു സമീപിക്കുവാൻ മുതിർന്നില്ല.

(തുടരും)

മത്തായി സാറിന്റെ ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച

(വിപിനൻ)

"ഇന്നെന്താ, മത്തായി സാറെ, പള്ളിയിൽ വരുന്നില്ലേ? നല്ലൊരു ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച ദിവസം ചീട്ടുകളിക്കാനുള്ള ഭാവമാണോ? കൊള്ളാം! കൂട്ടുകാരൊക്കെ ഇങ്ങ് എത്തിയിട്ടുണ്ടല്ലോ! ആധാരമെഴുത്തു കുറുപ്പും, അഞ്ചൽമാസ്റ്റർ കൊച്ചുകുഞ്ഞുപിള്ളയും, സോഡാക്കട മത്തനും! എന്റെ സാറെ, ഇതു മഹാ കഷ്ടമാണേ! ഇന്നെങ്കിലും പള്ളിയിൽപോകാത്ത ക്രിസ്ത്യാനിയുണ്ടോ?"

മത്തായിസാറെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഒരു വെറും മിഡിൽസ്കൂൾ വാദ്ധ്യാരൊ മറ്റൊ ആണെന്നു ധരിക്കേണ്ട. ഒരു ഒന്നാന്തരം ബി. എ. എൽ. റ്റി. ക്കാരൻ തന്നെ. അടുത്ത ഹൈസ്കൂളിലെ സയൻസുമാസ്റ്ററുമാണ്. മഹാബുദ്ധിമാൻ, മഹാപണ്ഡിതൻ, മഹാതാർക്കികൻ, മഹാവാഗ്മി, മഹാവിജ്ഞാനി എന്നൊക്കെയാണു വയ്പ്. ഉൾനാടൻ തോതുവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ആൾ സാധാരണയിൽ സ്വല്പം മിടുക്കനാണെന്നു തോന്നിക്കത്തക്ക ചില മെരട്ടുവിദ്യകൾ കൈയിലുണ്ടു താനും. കുറെ വർഷം മുമ്പു, ദൈവമില്ലെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു പകുതിവെന്ത കുറെ കുയുക്തികൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു് ഇംഗർസോൾ എന്നൊരു പാശ്ചാത്യ നിരീശ്വര വിദ്വാൻ എഴുതിയവയും, പിന്നീടു ദൈവഭക്തരായ ക്രൈസ്തവമഹാപണ്ഡിതന്മാർ ഇഞ്ചിനാരുപോലെ തല്ലിച്ചതച്ചു് ഊതിപ്പറപ്പിച്ചുകളഞ്ഞവയുമായ ചില ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതാനും ചില സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പദ്യശകലങ്ങളും, സ്വല്പം ഹോമിയോപ്പതിയും വശമുണ്ടു്. "ഡാക്ടർ മത്തായി ബി. എ. എൽ. റ്റി." എന്നാണു് ലെറ്റർപേപ്പറിൽ തന്റെ സ്വന്ത മേൽവിലാസം അച്ചടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സുപ്രസിദ്ധ പാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഐൻസ്റ്റൈനെപ്പോലും പുച്ഛമാണ്. "അവനെന്തറിയാം; അവനെ എനിക്കൊന്നു കാണിച്ചുതരാമെങ്കിൽ ഒററച്ചോദ്യത്തിനു ഞാൻ അവനെ മട്ടപ്പിച്ചുകളയാം" എന്നും മററും മത്തായിസാർ ചിലപ്പോഴിരുന്നു വീമ്പു പറയാറുണ്ടു്. ചായക്കടക്കിട്ടുപിള്ളയും ആധാരമെഴുത്തു കുറുപ്പും മററും ഇതുകേട്ട് അൽഭുതംകൂറി ഓച്ഛാനിച്ചു നിന്നുപോകും. കിട്ടുപിള്ള ഇങ്ങനെ ശ്രുതിപാടിക്കൊടുക്കും:— "അവൻ (ഐൻസ്റ്റീൻ) നമ്മുടെ ഓച്ചിറക്കാരൻ ഗോവിന്ദൻ ജ്യോത്സ്യനെക്കാൾ വലിയവനോ മറെറാ ആണോ സാറെ? ഗോവിന്ദൻ ജ്യോത്സ്യൻ പോലും, ഇന്നാൾ ആ ഉത്സവസ്ഥലത്തുവച്ചു സാർ ഒററച്ചോദ്യം ചോദിച്ചപ്പോഴേക്കു അടിയറവു പറഞ്ഞുപോയല്ലൊ."

ദൈവം ഇല്ലെന്നുള്ള ദൃഢബോദ്ധ്യമാണ് ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനത്തിന്റെ മൂർദ്ധന്യകോടിയെന്നും, ദൈവം ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരൊക്കെ മറയന്മാരും അപരിഷ്കൃതരുമാണെന്നുമുള്ളതാണു മത്തായിസാറിന്റെ എപ്പോഴുമുള്ള തത്വപ്രമേയം. അതിനൊരു തെളിവും ഉണ്ടു്. ദൈവം ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന എത്രയോ ഭക്തന്മാർ കഠിനമായ ദാരിദ്ര്യവും പട്ടിണിയും മററു ക്ലേശങ്ങളുംകൊണ്ടു വലയുമ്പോൾ, മത്തായിസാറിനും കുടുംബത്തിനും ആണ്ടടക്കം സുലഭമായി ഉണ്ണാനും, ബ്ലാക്കുമാർക്കററിൽ വിൽക്കാനും നെല്ലു കിട്ടും. അതിനും മാത്രം വയലുകൾ ഉണ്ടു്. നാലായിരം നാളികേരം കിട്ടാനുള്ള പുരയിടങ്ങളും ഉണ്ടു്. പെൺമക്കളിൽ രണ്ടെണ്ണത്തെ കല്യാണം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. ഇനി ഒന്നുണ്ടു്. അവൾ സ്കൂൾഫൈനൽ ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയാണു്. മകൻ സീനിയർ ബി. എ. ക്ലാസ്സിലും വായിക്കുന്നു. വേറെ പ്രാരബ്ധങ്ങളൊന്നുമില്ല. പരമസുഖം! പിന്നെ ദൈവം ഉണ്ടെങ്കിലെന്തു്? ഇല്ലെങ്കിലെന്തു?

വിശാലമായ നെൽപാടങ്ങളുടെ കരയിൽ, ഇരുണ്ടു തടിച്ചു കുലകൾനിറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന തെങ്ങുകൾകൊണ്ടു നിബിഡമായ ഒരു തോപ്പിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ പണികഴിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു നല്ല വീടു്. അതിന്റെ പൂമുഖവശത്തുള്ള സിമൻറിട്ട ഇളംതിണ്ണയിൽ ചെറിയ പുൽപ്പായത്തടുക്കുകൾ വിരിച്ചു കൂട്ടുകാരെല്ലാവരും വട്ടത്തിലിരുന്നു ചീട്ടുകളിക്കാൻ ഭാവിക്കുകയാണു്, മത്തായിസാർ പഠിപ്പിക്കുന്ന അതേ സ്കൂളിലെ മറെറാരദ്ധ്യാപകനായ തോമ്മസുസാറും ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളുമായി മത്തായിസാറിന്റെ പുരയിടത്തിന്റെ അതിർത്തിക്കരികിലൂടെയുള്ള നടവരമ്പുവഴി പള്ളിയിൽപോകാൻ നടന്നുവന്നതും, മത്തായിസാറിനെക്കൂടെ പള്ളിയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചതും.

"കണ്ടോ, ആ തോമ്മസുസാറും വീട്ടുകാരും ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച പള്ളിയിൽ പോകുന്നതു്. അങ്ങനെയാണ് ചൊവ്വുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചെയ്യുന്നതു്. അതിനു പകരം ഇവിടെ വലിയ തത്വജ്ഞാനവും പറഞ്ഞു വെറുതെ മടിപിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഏതായാലും ഇന്നു ചീട്ടുകളിക്കേണ്ട, പള്ളിയിലൊന്നു പോകാം. വന്നാട്ടെ."

മത്തായിസാറിന്റെ ഭാര്യ നിർബന്ധപൂർവം സ്വഭർത്താവിനെ ക്ഷണിച്ചു. അതു പതിവില്ലാത്ത ഒരു സംഭവമാണ്. കാരണം, ആ സ്ത്രീക്കു് അറിയാം എത്രമാത്രം പിടിച്ചുവലിച്ചാലും അയാൾ പള്ളിയിൽ കയറുകയില്ലെന്നു്. പിന്നെ അന്നു് ആ വഴി വന്ന തോമ്മസ് സാറിന്റെ ക്ഷണത്തിന്റെ പിന്തുണ കണ്ടു് ആ സ്ത്രീ ഒരു കൈ നോക്കാമെന്നു വച്ചതാണ്.

"ഇന്നു നീ പള്ളിയിൽ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ സ്വൈരമായി ഇവിടെയെങ്ങാനും ഇരുന്നുകൊള്ളട്ടെ."

ഭാ:— ഇന്നു "നമ്മളും" പള്ളിയിലൊന്നു പോയാൽ വരുന്ന ആപത്തു് എന്താണെന്നു് ഒന്നു കാണട്ടെ

മ. സാ.:— ആപത്തെന്തു വരാനാണ്? അതൊന്നുമല്ല, പള്ളിയിൽ പോകുന്നതുകൊണ്ടു വിശേഷിച്ചു ഗുണമൊന്നും വരാനില്ലെന്നേ എനിക്കു വാദമുള്ളൂ. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സു നന്നാകുന്നപക്ഷം പള്ളിയിൽ പോയാലും വീട്ടിലിരുന്നാലും ഫലം എല്ലാം ഒന്നുതന്നെ.

ഭാ:— അപ്പോൾ പള്ളിയിൽ പോകുന്നവരെല്ലാം മറയന്മാരാണോ?

മ. സാ.— അവരുടെ വിശ്വാസമനുസരിച്ച് അവർ ചെയ്യുന്നു. എനിക്കതിൽ വിശ്വാസമില്ല. പിന്നെ നീ വെറുതെ എന്നെ എന്തിനു് ഉപദ്രവിക്കുന്നു?

ഭാ:— അതെയതെ, എന്നാൽ പിന്നെയെന്തിനു ക്രിസ്ത്യാനിയെന്ന പേരും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കുന്നു. വല്ല കൃഷ്ണപിള്ളയെന്നോ നാണുപിള്ളയെന്നോ പേരങ്ങു മാററിയേക്കരുതോ?

മ. സ.— അതിനും വാസ്തവത്തിൽ എനിക്കു വിരോധമില്ല. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടും സാരമായ വിശേഷം ഒന്നുമില്ലല്ലൊ. പിന്നെയെന്തിനു പേരു മാററുന്നു?

ഭാ:— ഒന്നു എഴുന്നേററാട്ടെ. ഇതാ, അലക്കിയ മുണ്ടും ഷർട്ടും നേര്യതും ഞാൻ എടുത്തുവച്ചിരിക്കുന്നു. അതുടുത്തുകൊണ്ടു പള്ളിയിൽ വന്നാട്ടെ.

മ. സാ:— ഇന്നു "കുമ്പിടീൽ" ഉള്ള ദിവസമല്ലേ? എനിക്കു ഈ കുടവയറും താങ്ങിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു തെരുതെരെ കുമ്പിടാൻ മേല. നിനക്കു അത്ര നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഇനിയൊരു ഞായറാഴ്ച പള്ളിയിൽ വരാം.

"കുമ്പിടാൻ വയ്യെങ്കിൽ, മറ്റെല്ലാവരും കുമ്പിടുമ്പോൾ, ഭിത്തിയോടു ചേർന്ന് മാറിനിന്നുകൊള്ളുക. എന്നാലും ഇന്നു പള്ളിയിൽ വന്നേ തീരൂ. ഇനിയൊരു ദിവസം പള്ളിയിൽ വരാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കാതെ പോയെങ്കിലോ? അതിനാൽ ഇന്നുതന്നെ വരണം." തോമ്മസുസാറും ഈ അഭിപ്രായത്തെ ബലമായി പിന്താങ്ങി.

ആകപ്പാടെ തന്നെ അഭിമുഖീകരിച്ച സംയുക്താക്രമണത്തെ എതിർത്തു നിൽക്കാൻ ശക്തനല്ലാതെ, മത്തായിസാർ വേഷം തുണിമാറി, സ്വഭാര്യയോടും, തോമ്മസ്സാറിനോടും കൂട്ടരോടും ഒരുമിച്ചു പള്ളിയിലേക്കു നടന്നു. യാത്രാമദ്ധ്യേ മത്തായിസാറിന്റെ ഭാര്യ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.—

"ഏതായാലും ഈ ദേഹം ഇങ്ങനെയെങ്കിലും ഒന്നനങ്ങുന്നതു നല്ലതാണ്. വ്യായാമം ഇല്ലാതെയിരുന്നു ദുർമ്മേദസ്സു പിടിച്ചു പഴുത്തുപോയി. വെറുതെയല്ല, വിശപ്പില്ലാത്തതും മലശോധനയില്ലാത്തതും. ദേ, നോക്കിയാട്ടെ, സ്വല്പം നടന്നപ്പോഴേക്കു നാക്കുനീട്ടി അണയ്ക്കുന്നു. ദേഹമാകെ വിയർത്തൊഴുകുന്നതു കണ്ടില്ലേ? അങ്ങനെ ഈ ദേഹം ഒന്നനങ്ങട്ടെ!"

ഒരു ഭീമമായ മാംസപിണ്ഡംപോലെ കുടവയർ തൂങ്ങിപ്പിടഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരുന്ന മത്തായിസാർ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. മൗനമായി നടന്നതേയുള്ളു. ആ ഗ്രാമവാസികളായ വളരെയാളുകൾ അന്നേദിവസം സകുടുംബം പള്ളിയിൽ പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മത്തായിസാർ പള്ളിയിൽ പോകുക പതിവില്ലാത്ത ആളാകയാൽ വഴിയിൽ കണ്ടവരൊക്കെ ആശ്ചര്യപൂർവം, "ഇന്ന് എങ്ങോട്ടാണ്?" എന്നു കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തു. "പള്ളിയിലേക്ക്" എന്നു സമ്മതിച്ചുപറയാൻ മത്തായിസാറിന് എന്തൊരു നാണംപോലെ തോന്നി. അതിനാൽ, നാണം മറയ്ക്കാൻ, പല്ലിളിച്ചു വെളുക്കെ ഒന്നു ചിരിച്ചുകാണിച്ചുകൊണ്ട്, "ഓ വെറുതെ ഇത്രടംവരെ" എന്ന അവ്യക്തഭാവത്തിൽ ചിലരോടു മറുപടി പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടാൽ തോന്നും, താൻ പള്ളിയിലേക്കല്ല വേറെ എവിടേക്കോ ആണ് പോകുന്നതെന്ന്.

പള്ളിയിലെത്തി. വളരെ വർഷങ്ങളായി പള്ളിയിൽ വന്നുകണ്ടിട്ടില്ലാത്ത മത്തായിസാറിനെ പള്ളിയിൽ കണ്ടപ്പോൾ മനുഷ്യരെല്ലാം തുറിച്ചുനോക്കി. "നമുക്ക് ഇവിടെ എന്തുകാര്യം" എന്നാണ് അവരുടെ നോട്ടത്തിന്റെ ധ്വന്യാർത്ഥമെന്നു മത്തായിസാറിനു തോന്നി. അയാൾ അതെല്ലാം ക്ഷമയോടെ സഹിച്ചു.

പള്ളിയാരാധന ആരംഭിച്ചു. മത്തായിസാറും എല്ലാവരെയുംപോലെ ജനക്കൂട്ടത്തിൽ കയറിനിന്നു. "അച്ചൻ" സുറിയാനി നീട്ടിച്ചൊല്ലിയപ്പോൾ മത്തായിസാറിന്റെ മനസ്സു മറ്റെവിടെയോ ആയിരുന്നു. എല്ലാവരും നമസ്കാരം ചൊല്ലി ഇടയ്ക്കിടെ കുരിശു വരച്ചപ്പോൾ, മത്തായിസാർ കുരിശു വരയ്ക്കുന്നെന്നും വരയ്ക്കുന്നില്ലെന്നും, രണ്ടും, തോന്നിക്കുന്ന മട്ടിൽ എന്തോ ചില അവ്യക്തമായ ആംഗ്യം കാണിച്ചെന്നു വരുത്തി. തന്റെ ഭർത്താവ് എന്തു ചെയ്യുകയാണെന്നു, വലത്തുവശത്തു സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു ഭാര്യ ഏറുകണ്ണിട്ടു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാര്യം ഒരുപക്ഷേ മത്തായിസാർ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

നമസ്കാരക്രമത്തിലെ സുറിയാനി മട്ടിലുള്ള ഈരടികൾ കൂട്ടമായി ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് പള്ളിയിലുള്ള ജനക്കൂട്ടം കിഴക്കോട്ടു "മദ്ബഹാ"യിക്ക് അഭിമുഖമായി സാഷ്ടാംഗം വീണു കുമ്പിടുവാൻ തുടങ്ങി. നിരീശ്വരനെന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന താൻ ഇങ്ങനെ പൊതുജനസമക്ഷം വീണു കുമ്പിടുന്നതു പോരായ്മയാണെന്നു മത്തായിസാറിനു ആദ്യം ഉള്ളിൽ തോന്നി. അതുകൊണ്ടു കുമ്പിടണമൊ വേണ്ടായോ എന്ന ആത്മസന്ദേഹത്തിൽ കുറെനേരം അങ്ങനെനിന്നു.

അപ്പോൾ പെട്ടെന്നു, മത്തായിസാറിന്റെ അന്തഃകരണത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ഒരു വിചാരസംഘട്ടനം നടന്നു. തന്റെ മനഃസാക്ഷി തന്നോട് ഏതാണ്ടിങ്ങനെ യുക്തിവാദം ചെയ്യുന്നതായി മത്തായിസാറിനു തോന്നി.

"എടാ വിഡ്ഢീ, ഇക്കണ്ട ജനങ്ങളൊക്കെ ദൈവമെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്ന അദൃശ്യമഹാശക്തിയുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുമ്പോൾ നീ ഒരുവൻ മാത്രം അതു പോരായ്മയായി കരുതി, കഴുക്കോൽപോലെ നീണ്ടുനിവർന്നു നിൽക്കുന്നതാണോ ഭാവം? ഇവരൊക്കെ നിന്നെക്കാൾ മന്ദന്മാരാണെന്നു വരുമോ? നിന്നെക്കാൾ മഹാബുദ്ധിമാന്മാരായ എത്രയോ പേർ ഈ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്! അതോ, നീയൊരാൾ മാത്രമേയുള്ളോ ബുദ്ധിമാൻ? നീ പായും നിന്റെ തുടിഞ്ഞ കുടവയറും താങ്ങിക്കൊണ്ടു കുനിഞ്ഞു കുമ്പിടാൻ നിനക്കു പ്രയാസമാണെന്ന്. അതൊരു വെറും മുടന്തൻ ന്യായമല്ലേ? ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കൂ. നീ കഴിഞ്ഞ കാലത്ത് ആരുടെയെല്ലാം മുമ്പിൽ മനസ്സുകൊണ്ടു കുമ്പിട്ടിരിക്കുന്നു? നെല്ലെടുപ്പിനു വരുന്ന പാർവ്വത്യകാരുടെ മുമ്പിൽ, പബ്ലിക് പരീക്ഷയ്ക്കു എക്സാമിനർ സ്ഥാനം തരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മുമ്പിൽ; ടെക്സ്റ്റൈൽ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ മുമ്പിൽ, എന്നു വേണ്ടാ, നിന്നെ ഒരു കേസിൽ കുടുക്കുമെന്നു കണ്ടാൽ, കേവലം 20 രൂപാ ശമ്പളമുള്ള ഒരു കാൺസ്റ്റബിളിന്റെ മുമ്പിൽ നീ പട്ടിപോലെനിന്നു വാലാട്ടുകയില്ലേ? അതു മനസ്സുകൊണ്ടുള്ള കുമ്പിടീൽ തന്നെയാണ്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, ജീവിതത്തിൽ, ഇന്നുവരെ, വലുതും ചെറുതുമായ ഓരോ കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനുവേണ്ടി നീ എത്രയെത്ര മരങ്ങോടന്മാരുടെ മുമ്പിൽ കുമ്പിട്ടിരിക്കുന്നു. ചീട്ടുകളിക്കാൻ ആൾ തികയാതെ വരുമ്പോൾ, നീ സോഡാക്കട മാത്തനെയോ ആധാരമെഴുത്തു കുറുപ്പിനെയോ വിളിക്കുന്നു. അവർക്കു വേറെ ജോലിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു ഒഴിയാൻ നോക്കുമ്പോൾ, നീ അവരെ ആകർഷിക്കാൻവേണ്ടി ഊണും കാപ്പിയും ചക്രവും കൊടുത്തു പിടിച്ചിരുത്തുന്നില്ലേ? അതും, ഓർത്തുനോക്കിയാൽ ഒരു കുമ്പിടീൽ തന്നെ. അപ്പോൾ നിനക്കു സോഡാക്കടക്കാരൻ മാത്തന്റെ മുമ്പിൽപോലും കുമ്പിടാം. അതിലൊരു നാണംകേടുമില്ല. ഇക്കണ്ട പ്രപഞ്ചസർവസ്വത്തെയും അതിലുള്ള സചരാചരങ്ങളെയും, നിരീശ്വരനായ നിന്നെപ്പോലും സൃഷ്ടിച്ചു തീറ്റിപ്പോറ്റി വളർത്തുന്ന ആ പരാശക്തിയെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നു വന്ദിക്കാൻ വയ്യാ, അല്ലേ, മഹാപാപീ!"

സ്വല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ മത്തായിസാറിന്റെ മനസ്സിൽ തിളച്ചുപൊങ്ങിയ ഒരു ചിന്താവിപ്ലവമാണിത്. ഒരു യുക്തിവാദിയായ അദ്ദേഹം, ഈ അന്തഃകരണയുക്തിവാദത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നമിച്ചുപോയി.

അടുത്ത മിനിറ്റിനുള്ളിൽ ജനക്കൂട്ടം പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് കുനിഞ്ഞുകുമ്പിട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹവും ഭയഭക്തിപുരസ്സരം താഴെവീണു കുമ്പിട്ടു. അദ്ദേഹത്തെ അറിയാവുന്ന ജനങ്ങൾ അതുകണ്ടു ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു! അന്നു ശുശ്രൂഷ തീരുന്നതുവരെ എല്ലാവരോടൊപ്പം മത്തായിസാറും കുമ്പിടീൽ മുഴുവൻ ശരിക്കനിർവഹിച്ചു. ഭാര്യ അതെല്ലാം കണ്ടു് ഉള്ളിൽവളരെ സന്തോഷിച്ചു.

അന്നുച്ചകഴിഞ്ഞ് പള്ളിയിൽനിന്നു വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ മത്തായിസാറിനു നല്ല വിശപ്പുണ്ടു്. ചൂടുകഞ്ഞിയും ചക്കവരട്ടും നല്ലവണ്ണം കഴിച്ചു. രാത്രി സുഖമായി ഉറങ്ങി. രാവിലെ സുഖമായി വയറും ഒഴിഞ്ഞു. മത്തായിസാറിനു പൊതുവെ വലിയ സുഖം തോന്നി.

"എന്താ കുമ്പിട്ടതുകൊണ്ട് വല്ല വിഷമവും തോന്നുന്നുണ്ടോ?" മത്തായിസാറിന്റെ ഭാര്യ സ്നേഹം കലർന്ന ഒരു ഹാസ്യത്തിൽ ഏറുകണ്ണിട്ടുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"എല്ലാ ദിവസവും ദുഃഖ പള്ളിയാത്രയായി ആചരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുപോലും തോന്നിപ്പോകുന്നു. ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും എന്തൊരു സുഖം!" മ

(ശേഷം 8-ാം പേജിൽ)

വാര പഞ്ചാംഗം

	മെ	മേടം.	നീസാൻ
ഞായർ	7	24	24
തിങ്കൾ	8	25	25
ചൊവ്വാ	9	26	26
ബുധൻ	10	27	27
വ്യാഴം	11	28	28
വെള്ളി	12	29	29
ശനി	13	30	30

Thought for the Week

No teacher could be great who was not so possessed with his message as to live in its power. If Socrates could have been suspected of dishonesty, or Plato have been seen distracted with the cares of life or Paul have been melancholy or slothful, what a difference it would have made. The weakness would have crept into the teaching; the world would not have listened so well.

Lily Dougall and C. W. Emmett.

THE CHURCH WEEKLY

സുറിയാനി സഭയിലെ സണ്ടേസ്കൂൾ പ്രവർത്തനം.

[illegible]വം. ഡി. ശ്രീ. പത്രോസ് റമ്പാനവർകൾ സ്ലീബാദാസ സമൂഹപ്രവർത്തനത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായിരിക്കുന്നതുപോലെ, മലങ്കര സുറിയാനിസഭാ സണ്ടേസ്കൂൾ പ്രവർത്തനത്തിനും ഒരു സ്ഥിരോത്സാഹിയായ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയെ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ക[illegible]മായ സമുദായ ജീവിതത്തിൽ സണ്ടേസ്കൂൾ പ്രവർത്തനം മങ്ങിപ്പോകാതെ നടന്നു പോരുന്നുവെന്നതു ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായിരിക്കുന്നു.

ഓർത്തഡോക്സ് സിറിയൻ സണ്ടേസ്കൂൾ സമാജവാർഷികസമ്മേളനം ഇക്കൊല്ലം പാകത്താനം വലിയപള്ളിയിൽവച്ച് നി. വ. ദി. മ. ശ്രീ. മോറാൻ മാർ ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കാ ബാവാ തിരുമനസ്സിലെ മഹനീയ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടന്നിരിക്കുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ചു നടന്ന പരിപാടികളുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്ത വിവരം ഞങ്ങൾ അന്യത്ര പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു സംഘടിത ക്രമീകരണമോ രൂപമോ ചിട്ടയോ ഇല്ലാതെ താറുമാറായിക്കിടന്ന സഭയിലെ സണ്ടേസ്കൂൾ പ്രവർത്തനം ചുരുക്കം ചില പള്ളികളിൽ മാത്രം നടന്നുവന്നിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭത്തിലാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായ റവ. ഫാദർ കെ. ഡേവിഡ് അതിന്റെ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തത്. കഴിഞ്ഞ കുറെ സംവത്സരകാലത്തിനുള്ളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന അക്ഷീണ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി ഇന്ന് ആ സംഘടനയ്ക്ക് ഒരു ക്രമീകരണവും ഓജസ്സും സർവത്ര ദൃശ്യമായിട്ടുണ്ട്. ഉദ്ദേശം അയിരത്തി അഞ്ഞൂറോളം അദ്ധ്യാപകരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇരുപത്തയ്യായിരം വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികൾ ഇന്നു ഈ സമാജം മുഖേന അഭ്യസനം നടത്തി വരുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ സഭയുടെ കഴിവുകളേയും സാദ്ധ്യതകളേയും പരിഗണിച്ചാൽ ഈ സംഖ്യ അത്ര ഗണനീയമായി തോന്നുന്നില്ല. പലപ്രകാരത്തിൽ ഈ സമാജം ഇനിയും പുരോഗമിക്കുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഇന്നും പല ഇടവകകളും ഇടവകവികാരികളും ഈ കാര്യത്തിൽ അനാസ്ഥയും അലസതയും നിസ്സഹരണവും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു് ക്ഷന്തവ്യമായി തോന്നുന്നില്ല. കാതോലിക്കാഭാഗത്തെ ഇടവകകൾ മാത്രം കണക്കാക്കിയാൽ തന്നെയും ഈ സണ്ടേസ്കൂൾ സമാജത്തിന്റെ കീഴിൽ കുറഞ്ഞതു എഴുപത്തിഅയ്യായിരം കുഞ്ഞുങ്ങളെങ്കിലും അഭ്യസനം നടത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ തന്നെയും അനേകം കുട്ടികൾ അഭ്യസനം നടത്താത്തവരായി കണ്ടേക്കാമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ സംശയം. മതപരമായ പരിശീലനം നൽകുന്നതിനു ഇന്നു സുറിയാനിസഭയ്ക്കുള്ള ഏക അവലംബം സണ്ടേസ്കൂൾ പ്രസ്ഥാനം മാത്രമാണ്. സഭാവിശ്വാസങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനകൾ മുതലായവയിൽ പ്രാഥമികപാഠംപോലും അറിയാതെ കഴിയുന്ന എത്ര യുവതീയുവാക്കന്മാരെ നാം കാണുന്നുണ്ട്. പാകത്താനസമ്മേളനത്തോടനുബന്ധിച്ചു് നടന്ന പൊതുയോഗത്തിൽ ബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ചെയ്ത അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ നിത്യപ്രാർത്ഥനകളും പൊതുപ്രാർത്ഥനകളും ചെറുപ്പത്തിലെ ഹൃദിസ്ഥമാകാത്തതു മൂലം അവ ഉപയോഗിക്കേണ്ട അവസരങ്ങൾ മൌനധ്യാനമായി കഴിയുവാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്ന യുവജനങ്ങളെപ്പററി എടുത്തുപറയുകയുണ്ടായി. ശോചനീയമായ ഈവിധ ന്യൂനതകൾ പരിഹരിക്കുവാനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗം ക്രമീകൃതമായ സണ്ടേസ്കൂൾ പരിശീലനം തന്നെയാണ്. പാശ്ചാത്യസഭകളിൽ സ്ഥിരീകരണശുശ്രൂഷ മാമ്മോദീസായോടു ക്ര[illegible]യല്ല നടത്തുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് വി[illegible]യതാ നിത്യപ്രാർത്ഥനകളും പഠിക്കുവാൻ പ്രായമായ ശേഷം സഭാംഗങ്ങൾ നിർബന്ധിതരായി തീരുന്നുണ്ട്. പണ്ട് വിവാഹത്തിനു വരുന്ന വധൂവരന്മാരോട് നമസ്കാരം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞോ എന്നു പുരോഹിതന്മാർ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കപതിവായിരുന്നു. ബന്ധുമിത്ര ജനസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ആക്ഷേപത്തെ ഭയന്നെങ്കിലും ക[illegible]യും വിശ്വാസപ്രമാണവും, പത്തുകല്പനകളും അവർ ഹൃദിസ്ഥമാക്കുമായിരുന്നു. ഇന്നതുമില്ല. വിവാഹം നടത്തണമെങ്കിൽ സണ്ടേസ്കൂളഭ്യസനം ചുരുങ്ങിയതു് ഇത്ര ക്ലാസ്സെങ്കിലും നടത്തിയിരിക്കണമെന്ന് ഒരു നിർബന്ധനിയമം ഉണ്ടെങ്കിൽ തരക്കേടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

സൺഡേസ്കൂൾ പ്രസ്ഥാനത്തിനു് സമുദായജീവിതത്തിൽ ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ വളരെ കൂടുതലായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിക്കുകതന്നെ വേണം. സാദ്ധ്യമായ ചില ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ അതു സംബന്ധിച്ചു വന്നാൽ യഥാർഹമായ അതിന്റെ സ്ഥാനം സ്വയമേവ വന്നുകൊള്ളും. വൈദികരുടെ ആത്മാർത്ഥമായ സഹകരണത്തിലാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിജയപ്രാപ്തി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഈ കാര്യത്തിൽ ഇടവകകളുടെ താല്പര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നതിനു് ഒരുദാഹരണം ഉദ്ധരിക്കാം. സൺഡേസ്കൂളുകളുടെ പൊതുചെലവുകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിനു് ഒരു നിർദ്ദിഷ്ട ഞായറാഴ്ച എല്ലാ ദേവാലയങ്ങളിലുമെടുക്കുന്ന കാണിക്കശേഖരവും അതുപോലെ തന്നെ സൺഡേസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികളിൽനിന്നും ആണ്ടുതോറും ഒരോ അണവീതമുള്ള പിരിവും നടത്തുന്നുണ്ട്. ഇതിനു രണ്ടിനും സഭാകേന്ദ്രത്തിൽനിന്ന് ആവശ്യമായ അനുമതിയുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ആണ്ടത്തെ കാണിക്കശേഖരമെടുത്ത് അയച്ചുകൊടുത്തു സഹകരിച്ചഇടവകകൾ 94 ആയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരണ പിരിവെടുത്ത് സഹകരിച്ച സൺഡേസ്കൂളുകളുടെ എണ്ണം 196 ആണെന്നു [illegible]ത്തെ റിപ്പോർട്ടിൽ കാണുന്നു. ഈ സംഖ്യകൾ തമ്മിലുള്ള അന്തരംഎന്താണ് സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതെന്ന് സുവിദിതമാണല്ലോ. സൺഡേസ്കൂൾ പ്രവർത്തനം നടക്കുന്ന പല ഇടവകകളിലും അതു സാമാന്യം തൃപ്തികരമായിട്ടാണ നടക്കുന്നതെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. ആവശ്യമായ പരിശീലനം ലഭിച്ച അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അഭാവം, പ്രതിഫലേച്ഛകൂടാതെ ചെയ്യുന്ന ഈ ജോലിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററിയുള്ള ബോധമില്ലായ്മ, അഭ്യസനത്തിനു കുട്ടികളെ അയക്കുന്നതിൽ മാതാപിതാക്കൾ കാണിച്ചുവരുന്ന അനാസ്ഥ ഇവയെല്ലാം അതിനു കാരണങ്ങളാകാം. ഇ

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (Sermon for the Week)

ക്രിസ്തുവിന്റെ വിളി

വി. ലൂക്കോസ് 9:51—62

“അവൻ അവനോട്: മരിച്ചവർ തങ്ങളുടെ മരിച്ചവരെ കുഴിച്ചിടട്ടെ. നീ പോയി ദൈവരാജ്യം അറിയിക്ക എന്നു പറഞ്ഞു”

മൂന്നു പേർ കർത്താവിന്റെ വിളിയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതായി നാം ഇവിടെ കാണുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ആൾ കർത്താവു വിളിക്കാതെ തന്നെ സ്വമേധയാ കർത്താവിനെ അനുഗമിക്കാമെന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ അയാൾ വേണ്ടത്ര ആലോചിച്ചിട്ടല്ല ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടതെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു അയാളുടെ നിശ്ചയത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങളെ കർത്താവു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. “കുറുനരികൾക്കു കുഴിയും ആകാശത്തിലെ പറവജാതികൾക്കു കൂടും ഉണ്ടു്. മനുഷ്യപുത്രനോ തല ചായിപ്പാൻ സ്ഥലമില്ല” രണ്ടാമനെ കർത്താവു വിളിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അയാൾക്കു കർത്താവിനെ അനുഗമിക്കുന്നതിനു വിസമ്മതമില്ല. എന്നാൽ അല്പം കാലതാമസമുണ്ടു്. അയാളുടെ മരിച്ചുപോയ പിതാവിനെ സംസ്കരിച്ചിട്ടു വരാൻ അനുവാദം വേണം. മൂന്നാമത്തെ ആളും കർത്താവിനെ അനുഗമിപ്പാൻ തയ്യാറാണു്. എന്നാൽ ഒരു ചെറിയ തടസ്സം മാത്രമുണ്ടു്. വീട്ടിലുള്ളവരോടു യാത്ര പറഞ്ഞിട്ടുവരാൻ അനുവാദം വേണം. രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും ആളുകളുടെ നില വളരെ സാമ്യമുള്ളതാണു്. കർത്താവിനെ അനുഗമിപ്പാനുദ്ദേശിക്കുന്നവർ സാമൂഹ്യകടപ്പാടുകൾക്കു എന്തു സ്ഥാനം കൊടുക്കണം എന്നുള്ള ചോദ്യമാണു് ഇവിടെ പ്രധാനമായി ആവിർഭവിക്കുന്നതു്. ആത്മീകമൂല്യങ്ങൾക്കു സാന്മാർഗ്ഗികമൂല്യങ്ങൾ കീഴ്പ്പെടേണ്ടതാകുന്നു എന്നുള്ളതാണു് ഈ ഭാഗത്തു നിന്നും നമുക്കു പഠിക്കുവാനുള്ള പ്രധാന പാഠം.

“മരിച്ചവർ തങ്ങളുടെ മരിച്ചവരെ കുഴിച്ചിടട്ടെ”. ആത്മീയമായി മരിച്ചവർ ശരീരപ്രകാരം മരിച്ചവരെ കുഴിച്ചിടട്ടെ. നിന്നെപ്പോലെ പ്രത്യേക വിളി ലഭിച്ച ഒരാൾക്കുള്ളതല്ല ആ കൃത്യം. മററുള്ളവർ അതു ചെയ്തുകൊള്ളും. നീ പോയി ദൈവരാജ്യം അറിയിക്ക. എന്നാണു് കർത്താവു ആ മനുഷ്യനോടു പറഞ്ഞതു്. കർത്താവിന്റെ വിളി—അതായതു ദൈവരാജ്യം അറിയിക്കുവാനുള്ള ആഹ്വാനം— ഒഴിവുകഴിവുകൾക്കു വിധേയമല്ലാത്തതും മററു സർവ്വത്തിനേക്കാൾ പരമപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ആ വിളി ലഭിക്കുന്നവർക്കു യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യപരമായ കടപ്പാടുകളും കേവലം ധാർമ്മികമായ താല്പര്യങ്ങളും തടസ്സമായി നിന്നുകൂടാ. “എന്നെ അനുഗമിക്ക” എന്നു കർത്താവു പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ യാതൊരു വിസമ്മതവും പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. ഏററവും അത്യാവശ്യമായ ഒരു കടമ നിർവഹിച്ചിട്ടു വരാനുള്ള അനുവാദം മാത്രമാണു് അയാൾ ചോദിച്ചതു്. ഈ തടസ്സത്തിനു മുമ്പിൽ കർത്താവു തന്റെ ആജ്ഞയെ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളതു് ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു് അയാൾ തന്നെ ആലോചിച്ചു തീരുമാനിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അയാൾക്കുണ്ടു്. വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു പോകേണ്ടതാണെന്നു അയാൾക്കു ബോധ്യപ്പെടുന്ന പക്ഷം അങ്ങനെ ചെയ്യാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ അയാൾ രൂപാന്തരപ്പെട്ടവനായി, ക്രിസ്തുവിന്റെ വിളി സ്വീകരിച്ചവനായി, പോകേണ്ടതാണു്. പോയാലും പോയില്ലെങ്കിലും ഒരു കാര്യം നിർബന്ധമാണു്. അയാൾ ദൈവരാജ്യം അറിയിക്കണം.

സാമൂഹ്യമായ കടപ്പാടുകളെ അവഗണിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള മനോഭാവം നമ്മുടെ കർത്താവു പ്രദർശിപ്പിക്കയോ പഠിപ്പിക്കയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. മുപ്പതുവയസ്സുവരെ താൻ സ്വഭവനത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടു വേലചെയ്യുകയും പ്രശംസനീയമായ രീതിയിൽ തന്റെ ചുമതലകൾ നിറവേററുകയും ചെയ്തു. ക്രൂശിൽ കിടന്നപ്പോൾ പോലും തന്റെ മാതാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത തനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആ അതിവേദനസ്സിലിടയിലും തന്റെ മാതാവിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനുള്ള ഏർപ്പാടുചെയ്‌വാൻ താൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വിളിയുണ്ടാകുമ്പോൾ യാതൊരുവനും സാമൂഹ്യകടപ്പാടുകൾക്കോ കേവലം ധാർമ്മിക താല്പര്യങ്ങൾക്കോ പ്രഥമ സ്ഥാനം കൊടുത്തുകൂടാ. ജഡരക്തങ്ങളോടാലോചിക്കുവാൻ കാത്തിരുന്നുകൂടാ. അപ്പോൾ അവന്റെ കർത്തവ്യം നിരുപാധികമായും പരിപൂർണ്ണമായും ആ വിളിക്കു തന്നെത്തന്നെ വിധേയമാക്കുക എന്നുള്ളതാണു്.

നമ്മുടെ കർത്താവിനാൽ വിളിക്കപ്പെട്ട ആ മനുഷ്യൻ ഒരുവിധത്തിലും ഒരു ചീത്തമനുഷ്യനായിരുന്നില്ല. ന്യായമായ കർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു അയാൾ. എന്നാൽ അയാളുടെ ധാർമ്മികനില, ആദ്ധ്യാത്മികമൂല്യങ്ങൾക്കു അവ അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം കൊടുക്കാൻ കഴിയാതവണ്ണം അയാളെ അശക്തനാക്കിത്തീർത്തു. സാമൂഹ്യകടപ്പാടുകളിലുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ താല്പര്യവും ചുമതലബോധവും തന്നെയാണു് അയാളുടെ ആത്മീയവളർച്ചയ്ക്കും ചൈതന്യത്തിനും വിഘാതമായിത്തീർന്നതു്. പിശാചു് ഒരു നല്ലമനുഷ്യനെ ദൈവത്തിൽനിന്നും അകററുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നെങ്കിൽ സാധാരണയായി ചെയ്യുന്നതു് അയാളെ ഒരു ചീത്തമനുഷ്യനാക്കിത്തീർക്കുകയല്ല. നേരെ മറിച്ചു ചില നല്ല കാര്യങ്ങളിൽ അയാളെ വ്യാപൃതനാക്കിത്തീർക്കുകയാണു. ദൈവത്തെ മറന്നിട്ടു ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ എത്ര നല്ലവയും നീതീകരിക്കത്തക്കവയും ആയാലും ക്രമേണ അവ നമ്മെ ദൈവത്തിൽ നിന്നകററിക്കൊള്ളുമെന്നും നാം അവയിൽ സംതൃപ്തിയടഞ്ഞുകൊള്ളുമെന്നും പിശാചിനറിയാം.

നമ്മുടെ കുടുംബജീവിതത്തിന്റെയും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെയും ആത്മീയവശങ്ങളെപ്പററി നാം വേണ്ടത്ര ചിന്തിക്കാറുണ്ടോ? നമ്മുടെ ധാർമ്മിക താല്പര്യങ്ങളെയെല്ലാം നാം പരിപൂർണ്ണമായി ആദ്ധ്യാത്മികതാല്പര്യങ്ങൾക്കു വിധേയമാക്കാറുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ജീവിതം ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതായി തീരുവാൻ പ്രയാസമാണു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശം സാമൂഹ്യചുമതലകൾ നിർവഹിക്കുക എന്നുള്ളതല്ല; അവയിൽ കൂടെയെല്ലാം ദൈവവുമായുള്ള കൂട്ടായ്മ കണ്ടെത്തി അതിൽ വളർന്നു വരികയും ദൈവരാജ്യം അറിയിക്കുകയുമാണു്. ഈ പരമോദ്ദേശ പ്രാപ്തിയിൽ നിന്നും നമ്മെ പിന്തിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ എത്ര തന്നെ നല്ലവയും നീതീകരിക്കത്തക്കവയും ആയാലും അവയെല്ലാം നാം തട്ടിമാററി മുമ്പോട്ടുപോകേണ്ട തടസ്സങ്ങളാണു്. നാടും വീടും തൊഴിലും ഉപേക്ഷിച്ചു എല്ലാവരും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവാൻ ഇറങ്ങി പുറപ്പെടണമെന്നല്ല

ങ്ങളെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ സമുദായതത്പരരുടെ താല്പര്യപൂർവമായ ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നവയാണു്. അവയുടെ പരിഹാരം സണ്ടേസ്കൂൾ പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും സഭാജീവിതത്തിന്റെയും ഐശ്വര്യനിദാനമായിത്തീരുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

വിശുദ്ധദീപം

ബാലകാണ്ഡം (തുടർച്ച)

(പുത്തൻകാവ് മാത്തൻ തരകൻ)

ജറൂസലേം

പാട്ടിതുപാടിപ്പുതുക്കെപ്പുതുക്കെയാ-
പ്പർവതമേറിനാൻ ശ്രീയേശുനാഥനും
പീഠത്തിൽ തൻ സഹയാത്രക്കാർ സ്ഥാപിച്ച
കൂടാരമൊന്നിലന്നാക്കൊച്ചുതമ്പുരാൻ
വിശ്രമിച്ചീടവേ തന്തിരുനേത്രങ്ങൾ
വിശ്രുതമാം ജർശലേമിൽപ്പാഞ്ഞെത്തി
തങ്കക്കതിരവനാപ്പുണ്യപത്തനം
തങ്കരംകൊണ്ടു തലോടിമിനുക്കവേ
മന്നവനാകിയ ഹേറോദുതന്നുടെ
മാർബിൾക്കളിത്തേരു കണ്ടാനിമ്മാനുവേൽ
അങ്ങൊരു കുന്നിന്മേലാമന്നവൻ തീർത്ത
തുംഗമാസൗധവും ഗോപുരവും നിന്നു
പിത്തളത്തൊപ്പിയുമായസച്ചട്ടയും
പൂണ്ടു റോമാഭടർ തത്ര കാവൽനിന്നു.
മംഗളരൂപനാം യേശുവിൻ നേത്രങ്ങ-
ളങ്ങെങ്ങും തങ്ങിയില്ലൽഭുതംകൊണ്ടില്ല.
വിഖ്യാതിയാർന്നൊരൊലിവിൻമലയുടെ
നേർക്കു, തൻ മുമ്പിലായ്പ്പട്ടണമധ്യത്തിൽ
ശുദ്ധാതിശുദ്ധസ്ഥലത്തെ രക്ഷിച്ചുകൊ-
ണ്ടത്യന്ത കാന്തിയോടുത്തുംഗമായ് നിന്ന
കാഞ്ചനാച്ഛാദനം ക്രിസ്തുവിൻ ചിത്തത്തെ
സഞ്ചിതകൗതുകമാക്കി പ്രശോഭിച്ചു.
വിശ്വാഭിവന്ദ്യമാമാസ്ഥലം ശില്പികൾ
സ്പർശിക്കാതുള്ളൊരു പാവനപ്രസ്തരം.
വിശ്വാസികൾക്കു പിതാവാകുമബ്രഹാം
വാത്സല്യമേറും തന്നോമൽക്കുമാരനെ-
ശാന്തനാമിസ്സാക്കിനെക്കൊണ്ടുപോയതാ-
പ്രസ്തരത്തിങ്കലേക്കല്ലീ ബലിക്കായി.
പണ്ടജ്ജലപ്രളയത്തിലാ നോഹിന്റെ
പെട്ടകം വന്നുറച്ചതുമങ്ങല്ലീ
പ്രാമുഖ്യമിമ്മട്ടിലാർജ്ജിച്ചോരദ്രിക്കിൽ
പ്രാക്തനവൃത്താന്തമോർമ്മിച്ചു ശ്രീയേശു.
മേഷത്തെപ്പാലിച്ച ദാവീദു, രാജാവായ്
വർഷങ്ങളായിരത്തഞ്ഞൂറിനു മുമ്പ്
ഘോരമാം യുദ്ധംനടത്തിയന്നാടിനെ-
പ്പോരം പണിപ്പെട്ടു തൻ കീഴിൽ ചേർത്തതും
"ശാന്തിനഗര"മെന്നർത്ഥം വരും, യെറു-
ശാലേമെന്നുള്ള പേരന്നാട്ടിനിട്ടതും
തത്രവിളങ്ങിയ പുണ്യമാം പാറമേൽ
പാർത്ഥിവൻ സോളമൻ പള്ളി നിർമ്മിച്ചതും
പിന്നീടെജിപ്തു ഭരിച്ച മഹാദുഷ്ട-
മന്നവന്മാരും "നിനവ"നൃപാലരും
"ബാബിലോണി"ന്റെ സിംഹാസനം കാത്തോരും
സേനാസമൂഹത്തെ വിട്ടാപ്രദേശത്തെ
സംഗരംകൊണ്ടു പരം നശിപ്പിച്ചതും
ക്രൂരനായുള്ള "നെബുക്കദ്നേസാർ"
ജർശലേമന്ത്യത്തിൽ തട്ടിത്തകർത്തതും
പാവനമാം ദേവഗേഹമിടിച്ചതും
പലവങ്ങളും യൂദരെക്കൊണ്ടുപോയതും
ഒട്ടേറെനാളാപ്പരിപൂതമാകിന
പട്ടണം ശൂന്യമായിട്ടു കിടന്നതും
ബാലനാണെങ്കിലും യേശുവിൻ ബുദ്ധിയിൽ
പൊന്തിവന്നാക്കാലസംഭവമെന്നപോൽ.

(5-ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

ത്തായിസാർ പറഞ്ഞു:

"ഇതാ, കുറെ നല്ല വരിക്കച്ചക്കപ്പഴം. ഇതിൽ രണ്ടു ചുള തന്നാട്ടെ. ഇപ്പോൾ നല്ല വിശപ്പുണ്ടല്ലൊ. അതുകൊണ്ട് ഈയാണ്ടിൽ നോമ്പുവീടികയ്ക്കും കൂടുതൽ രുചി കാണും." ഭാര്യ ചാരിതാർത്ഥ്യമധുരിമ ഓളംവെട്ടുന്ന ഒരു മന്ദഹാസത്തോടെ തന്റെ പ്രിയതമനെ അഭിനന്ദിച്ചു.

ഇതിന്റെ അർത്ഥം. അങ്ങനെ വിളിയുള്ളവർ അങ്ങനെതന്നെ ചെയ്യട്ടെ. എന്നാൽ എല്ലാവരും തന്നെ അവരവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിലും നിലകളിലും ആധ്യാത്മികമൂല്യങ്ങൾക്കു പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകിക്കൊണ്ടു ജീവിക്കണം. ജീവിതം മുഴുവനും ദൈവരാജ്യപ്രചരണത്തിനുള്ള ഉദ്യോഗമായി ഗണിച്ചു ആ ഉദ്ദേശം മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടു എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ചെയ്യണം. അതാണു ക്രിസ്തുവിന്റെ വിളിയുടെ അർത്ഥം.

ഓർത്തഡോക്സ് സിറിയൻ സണ്ടേസ്കൂൾ സമാജവാർഷികം

ഓർത്തഡോക്സ് സിറിയൻ സണ്ടേസ്കൂൾ സമാജത്തിന്റെ വാർഷിക സമ്മേളനം ഈ ആണ്ടിൽ വാകത്താനത്തു വലിയപള്ളിയിൽവെച്ച് മേടമാസം 17-ാംനു ഞായറാഴ്ച, നി. വ. ദി. മ. ശ്രീ മോറാൻ മാർ ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കാബാവാ തിരുമനസ്സിലെ മഹനീയ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൊണ്ടാടിയിരിക്കുന്നു

വാർഷികസമ്മേളനത്തോടനുബന്ധിച്ച് സാധാരണ നടത്തപ്പെടുന്ന അദ്ധ്യാപകപരിശീലനക്ലാസ് മേടമാസം 8-ാംനു മുതൽ 16-ാംതീയതിവരെയുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ റവ. ഫാദർ കെ. ഡേവിഡ് ബി. എ.ബി. ഡി, റവ. ഫാദർ പി. ഈ. ദാനിയേൽ ബി. എ. ബി. ഡി, ശ്രീമാന്മാരായ എം. വി. ഏബ്രഹാം ബി. എ. എൽ. റ്റി., സി. ഈ ജോർജ്ജ് ബി. എ. എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ടു. ഈ ക്ലാസ്സുകളിൽ കുണ്ടറ, ചാത്തന്നൂർ, കല്ലൂപ്പാറ, കവിയൂർ ആദിയായ വിദൂര ഇടവകകളിൽനിന്നും സമീപഇടവകകളിൽനിന്നുമായി ഏകദേശം എഴുപതോളം അദ്ധ്യാപകർ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. സമ്മേളനദിവസം രാവിലെ ബാവാതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് വി. കുർബാന അർപ്പിക്കയും അദ്ധ്യാപകരിൽ ഭൂരിഭാഗംപേരും വി. കുർബാന അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് രണ്ടരമണിയോടുകൂടി നടന്ന പൊതുയോഗത്തിൽ ബാവാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചു. ജനറൽസെക്രട്ടറി വായിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്തുത സമാജത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞ ഒരുവർഷകാലത്തെ പ്രവർത്തനചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. തുട

(ശേഷം 12-ാം പേജിൽ)

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

തിങ്കൾ അപ്പൊ. പ്ര. 18. 1—11

കൊരിന്തുനഗരം ഒരു വലിയ വാണിജ്യകേന്ദ്രവും അസാന്മാർഗ്ഗിക ജീവിതത്തിനു കുപ്രസിദ്ധി നേടിയ ഒരു പട്ടണവും ആയിരുന്നു. 1. കൊരി 2. 3ൽ നാം വായിക്കുംപ്രകാരം മനസ്സന്തോഷമില്ലാതെയാണ് പൗലൂസ് അപ്പൊസ്തലൻ അവിടെ എത്തിയതു. അതൻസിൽ തനിക്കുണ്ടായ അനുഭവങ്ങൾ കൊരിന്തിലെ അസാന്മാർഗ്ഗികരീതികൾ, മക്കദൊന്യസഭകളെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരം, തന്റെ ഏകാന്തത ഇവയെല്ലാം അതിനു കാരണമായി കാണാം. തന്റെ തത്വശാസ്ത്രങ്ങളൊന്നും അതൻസിൻ ഫലപ്രദമായില്ല എന്ന ബോധത്തോടെയാണ് അദ്ദേഹം കൊരിന്തിലെത്തിയതു്. എന്നാൽ പതിനെട്ടുമാസക്കാലം നിരന്തരമായി വേലചെയ്യുന്നതിനു ലഭിച്ച ഒരു വിസ്തൃതവയലായിരുന്നു കൊരിന്തു്. ശീലാസിന്റെയും തിമോഥെയൊസിന്റെയും ആഗമനം അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ ഉത്സുകനും സുവിശേഷഘോഷണത്തിൽ കൂടുതൽ ശുഷ്കാന്തിയുള്ളവനും ആക്കി. കൊരിന്തിലും അദ്ദേഹത്തിനെതിർപ്പ് നേരിടേണ്ടിവന്നു എന്നതു സ്മരണീയമാണ്. യഹൂദന്മാരുടെ എതിർപ്പ് അദ്ദേഹത്തെ കുണ്ഠിതനാക്കി എങ്കിൽ രാത്രിയിൽ ഉണ്ടായ കർത്താവിന്റെ ദർശനം അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ പ്രവർത്തനനിരതനാക്കി. അപ്പൊസ്തലനെപ്പോലെ നമുക്കും ജീവിതത്തിൽ പല വേലിയേറ്റവും ഇറക്കവുമുണ്ടാകും. ആ സമയത്തൊക്കെയും രക്ഷകനായ യേശുവിന്റെ ദിവ്യസഖിത്വം നമുക്കുണ്ടെന്നുള്ള ബോധം നമ്മെ ധൈര്യശാലികളാക്കേണ്ടതാണ്.

ചൊവ്വാ. അപ്പൊ പ്രവ. 18 12-22

ദേശാധിപതിയായ ഗല്ലിയോന്റെ അടുക്കൽ പൗലൂസിനെപ്പറ്റി യഹൂദന്മാർ പരാതിപ്പെട്ടു എങ്കിലും ആ ഭരണാധികാരി അതിനു ചെവി കൊടുക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം എന്താണെന്നറിവാനുള്ള അവസരം ഈ അലക്ഷ്യഭാവത്താൽ അദ്ദേഹം നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്തതു്. "വചനത്തേയും നാമങ്ങളേയും" പറ്റികേൾക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനു ക്ഷമയില്ലാതിരുന്നതിനാൽ പൗലൂസ് പ്രസംഗിക്കുവാൻ ഭാവിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ തടഞ്ഞു. വിട്ടയച്ചു. അങ്ങിനെ യഹൂദന്മാരുടെ ശ്രമം പാഴാകുകയാൽ സ്വതന്ത്രമായി തന്റെ ജോലി തുടരുവാൻ പൗലൂസിനു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം ഏതാനും നാളുകൾ കൂടി അവിടെ താമസിച്ചു് വേണ്ട ക്രമീകരണങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്തിട്ടു യെറുശലേമിലേക്കും അവിടെ നിന്നും അന്ത്യോക്യായിലേക്കും പോയി. അങ്ങനെ രണ്ടാമത്തെ മിഷ്യനറി യാത്ര പര്യവസാനിച്ചു. ഈ പര്യടനത്തിലുണ്ടായ അൽഭുതകരമായ അനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റി കേട്ടവർ തീർച്ചയായും വിസ്മയിച്ചിരിക്കാം.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന ചില വലിയ അവസരങ്ങൾ, വിധിനിർണ്ണായകമായ ചില സന്ദർഭങ്ങൾ—അവ കടന്നുപോയി കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം മാത്രമാണ് നാമറിയുക. അതുകൊണ്ടു എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും വളരെ സൂക്ഷ്മദൃക്കുകളായിരിക്കേണ്ട ആവശ്യം അത്യധികമാകുന്നു.

ബുധൻ. അപ്പൊ. പ്ര. 19. 1-20.

അപ്പൊസ്തലൻ തിരികെ അന്ത്യോക്യയിൽ എത്തിയിട്ടു് അധികം വിശ്രമിച്ചു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇത്തവണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എഫേസോസ് ആയിരുന്നു. ആസ്യയിലെ നഗരങ്ങളിൽ സർവപ്രാധാന്യം അർഹിച്ചിരുന്ന ഒരു നഗരമാണ് എഫെസോസ്. യവനതത്വജ്ഞാനത്തിന്റെ ജന്മദേശം, അർത്തെമിസ് ദേവിയുടെ നാമത്തിൽ സ്ഥാപിതമായ മനോഹരക്ഷേത്രസങ്കേതം, ആഭിചാരവിദ്യകൾക്കു പ്രസിദ്ധികേട്ട സ്ഥലം, എന്നിങ്ങനെ പല പ്രകാരത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിച്ചിരുന്ന നഗരമായിരുന്നു അതു്. അവിടെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിരുന്ന പൈശാചികശക്തികളെ എതിർക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അപ്പൊസ്തലൻ നല്ലതുപോലെ ഗ്രഹിച്ചു. സുവിശേഷപ്രചരണത്തിനു് സഹായകമാകാവുന്ന ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാനമാണ് അതെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. തന്മൂലം ഏകദേശം രണ്ടു വർഷത്തോളം അദ്ദേഹമവിടെ വസിച്ചു് സുവിശേഷപ്രചരണത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു. സ്കേവായുടെ പുത്രന്മാർ യേശുവിന്റെ പരിശുദ്ധനാമമുപയോഗിച്ചു ദുരാത്മാക്കളെ പുറപ്പെടുവിക്കാനുള്ള ശ്രമം നന്മതിന്മകളുടെ പ്രതികൂലശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടത്തിനു ഉദാഹരണമാകുന്നു. ആ സംഭവവും കർത്താവായ യേശുവിന്റെ നാമം മഹത്വപ്പെടുന്നതിനാണ് ഇടയാക്കിയതു്. പാപത്തിനുള്ള ഏകപരിഹാരം ക്രിസ്തുവനെ രക്ഷകനെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന സുവിശേഷം മാത്രമാകുന്നു. എന്നാൽ ആ സുവിശേഷം അതിന്റെ സർവശക്തിയിലും അറിയപ്പെടണമെങ്കിൽ യഥാർത്ഥമായി യേശുവിൽ വിശ്വസിച്ചു് അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ അവനെ പ്രഖ്യാപിക്കേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു.

വ്യാഴം അപ്പൊ. പ്ര. 19. 23-41.

യാഥാർത്ഥ്യസംപൂർണ്ണമായ മതം വിപ്ലവകാരണമായി ഭവിക്കാം. കർത്താവിന്റെ വചനം ശക്തിയോടെ വ്യാപിച്ചു് പ്രബലപ്പെട്ടതു് സ്ഥാപിതതാല്പര്യങ്ങളേയും വ്യാപാരത്തേയും കാര്യമായി സ്പർശിച്ചു. ഫിലിപ്പിയയിലെന്നപോലെ എഫെസൊസിലും അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ദൃശ്യമായി. ദെമേത്രിയോസ് എന്ന തട്ടാൻ ഈ പുതുമതത്തിന്റെ പ്രചരണം തന്റെ തൊഴിലിനെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഒരു തൊഴിലാളിസംഘടനതന്നെരൂപീകരിച്ചു് പൗലൂസിനെ എതിർത്തു. പൗലൂസിന്റെ അക്ഷീണയത്നങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ആദായമാർഗ്ഗത്തെ ദോഷകരമായി സ്പർശിച്ചതായിരുന്നു എതിർപ്പിനു കാരണമെങ്കിലും ഇതര കാര്യങ്ങൾപറഞ്ഞാണ് നഗരവാസികളുടെ അനുകൂല്യംനേടുന്നതിനയാൾ ശ്രമിച്ചതു്. അതിന്റെ ഫലമെന്തായിരുന്നുവെന്നു് ഗ്രന്ഥകർത്താവു് സവിസ്തരമെഴുതുന്നുണ്ടു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരമുള്ള ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് നാം ഏതെങ്കിലും ജോലിയോ ആദായമാർഗ്ഗങ്ങളോ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടോ?

വെള്ളി. അപ്പൊ. പ്രഃ 20. 17—38.

പൗലൂസ് എഫെസൊസ് വിട്ടതിനു ശേഷം ഏകദേശം ഒരു സംവത്സരം അദ്ദേഹം യാത്രയിൽകഴിച്ചു പെന്തിക്കൊസ്തി പെരുനാളിനു മുമ്പായി യെരുശലേമിലെത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ബദ്ധപ്പെട്ടതിനാൽ എഫെസ്യൻ സഭയിലെ മൂപ്പന്മാരെ മിലേത്തൊസിലേക്ക് വരുത്തി തന്റെ അന്ത്യസന്ദേശം അവരെ ഭരമേല്പിച്ചു. അപ്പൊസ്തലൻ എത്ര ആത്മാർത്ഥതയോടും ഹൃദയനിറവോടുംകൂടിയാണ് തന്റെ സേവനം നടത്തിയതെന്നു വിവരിച്ചിട്ടു് സഭാദ്ധ്യക്ഷന്മാരായ അവർ എപ്രകാരം വർത്തിക്കണമെന്നു് നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇനിയും അവരെ താൻ കാണുകയില്ലെന്നും സഭയ്ക്കു ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ ശത്രുക്കളെ നേരിടേണ്ടിവരുമെന്നും അദ്ദേഹമറിയുന്നു. എന്നാൽ അവയ്ക്കെല്ലാമെതിരായി ദൈവം ശക്തനാണെന്നും അദ്ദേഹമറിയുന്നു.

ആത്മീകാധികാരമുള്ളവരും ക്രിസ്തീയജോലിയിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നവരും ശ്രദ്ധാപൂർവം വായിക്കേണ്ട

ക്രിസ്തീയദൗത്യം

വൈദികപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം

(അടുത്തയിട തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള കേരള യുണൈറ്റെഡ് തിയോളജിക്കൽ സിമ്മനാരിയുടെ വാർഷികദിനസമ്മേളനത്തിൽ ദിവാൻ ബഹദൂർ കെ. മാത്തൻ (ബാംഗ്ളൂർ) ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ സംഗ്രഹമാണു താഴെ ചേർക്കുന്നതു്.)

ക്രൈസ്തവസഭ നമ്മുടെ ഈ നാട്ടിൽ കഴിഞ്ഞ 19 ശതവർഷങ്ങളായി നിലനിന്നുവരുന്നു. കാലാകാലങ്ങളിൽ അതു് ആന്തരികമായും ബാഹ്യമായും പലവിധമായ വ്യതിയാനങ്ങൾക്കു് നിദാനമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച പരിവർത്തനങ്ങൾ അതീവ ശ്രദ്ധേയമാണു്. സഭയിൽ ദൃശ്യമായ പുതിയലക്ഷണങ്ങളിൽ ചിലവയെപ്പററി ഞാൻ ചുരുക്കത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ

ഈ രാജ്യവിഭാഗത്തിലെ ക്രൈസ്തവർക്കു് ധനപരവും ഭൗതികവുമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അത്ഭുതപൂർവമായ അഭിവൃദ്ധിയാണു് പ്രഥമമായി നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നതു്. ഒരു കാലത്തു ക്രിസ്ത്യാനികൾ ലളിതജീവിതം നയിക്കുന്ന കർഷകരും ചെറിയ ചെറിയ കച്ചവടക്കാരുമായിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ, ആ നിലയിൽ നിന്നുയർന്നുകഴിഞ്ഞ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ അനേകം നാഗരികജനങ്ങളെയും വലിയ ശമ്പളങ്ങൾ വാങ്ങുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും ബാങ്കറന്മാരെയും വ്യവസായ വിദഗ്ദ്ധന്മാരെയും ദർശിക്കാം. അവരുടെ സന്താനങ്ങൾക്കു ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നൽകപ്പെടുന്നു. ആധുനിക പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഫലമായ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ അവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ സജ്ജീകരിച്ചിരിക്കും. കർഷകർ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഭക്ഷ്യോല്പാദനങ്ങൾക്കു് നല്ലവിലയുണ്ടു്. തൽഫലമായി അവ പിറവു കർഷകർ സമ്പത്തു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. മലബാറിലെ ക്രൈസ്തവർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധി, ജോവാശ്, ഉസ്സീയാ എന്നീരാജാക്കന്മാരുടെകാലത്തു് ഇസ്രായേലിലും യഹൂദിയയിലുമുണ്ടായ അഭിവൃദ്ധിക്കു സദൃശമാണു്. യഹൂദന്മാരുടെ കാലത്തെന്നപോലെ തന്നെ, സാമ്പത്തികമായ പുരോഗതി ധാർമ്മികമാനദണ്ഡങ്ങളുടെ അധഃപതനത്തിനു വഴി തെളിച്ചു. ഇന്ത്യയുടെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ അവരവരുടെ സേവനരംഗങ്ങളിൽ ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നവരായി, വിശ്വാസത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ജീവിക്കുന്നവരായ, അനേകം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ഞാൻ ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, പൊതുവേ നോക്കുമ്പോൾ സ്ഥിതിഗതികൾ വഷളായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് തർക്കമററസംഗതിയാണു്. ധനം ആർജ്ജിക്കുന്നതിലുള്ള അത്യാസക്തി അമിതലാഭത്തിനും കരിഞ്ചന്തക്കും വഴിയൊരുക്കി. കൈക്കൂലിയും അഴിമതിയും, അക്രൈസ്തവരുടെഇടയിലെന്നപോലെ ക്രൈസ്തവ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെഇടയിലും വിഹരിക്കുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. യുദ്ധസേവനം കഴിഞ്ഞുതിരിച്ചുവന്ന യുവാക്കന്മാർ വളരെയധികം ധനംമാത്രമല്ല' ധാരാളച്ചെലവുശീലവും ജീവിതദൂഷ്യവും കൂടെക്കൊണ്ടുപോന്നു. മദ്യപാനാസക്തി പടർന്നുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു. ലൈംഗിക ജീവിതവൈകല്യം വളരെ വർദ്ധിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു. പഴയനിയമകാലത്തെപ്രവാചകന്മാരെപ്പോലെ, സഭയിലെ പുരോഹിതന്മാർ ധൈര്യസമേതം, ഈദൃശങ്ങളായ ജീവിതദൂഷ്യങ്ങളെ വിമർശിക്കുകയും മാനസാന്തരപ്പെടുന്നതിനു് ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുമോ എന്നതാണു് പ്രശ്നം. അതോ, എളുപ്പവഴി തെരഞ്ഞെടുത്തു്, ഏതാനും പ്രാർത്ഥനായോഗങ്ങൾ നടത്തി, ധനികരോടും സ്വാധീനശക്തിയുള്ളവരോടും സഖിത്വം പുലർത്തി, നമ്മുടെ ജീവിതവിളിയെയും ക്രിസ്തുവിനെയും അപകീർത്തിപ്പെടുത്തുന്ന സാന്മാർഗ്ഗികാധഃപ്പതനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മൗനവ്രതമാചരിക്കുവനാണോ അവർ ഉദ്യുക്തരായിരിക്കുന്നതു്? കാലത്തും അകാലത്തും, ശാസിക്കുന്നതിനും ഉപദേശിക്കുന്നതിനും സ്നേഹത്തോടും ദീർഘക്ഷമയോടും അവരെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു് നേർപഥത്തിൽ നയിക്കുന്നതിനും നിങ്ങൾ സന്നദ്ധരാകയില്ലയോ? നിങ്ങളുടെ ജീവിതവൃത്തിയെപ്പററി നിങ്ങൾ കണക്കു സമർപ്പിക്കേണ്ടുന്ന ആ ഗംഭീരവും ഭയങ്കരവുമായ നാഴികയെപ്പററി അനുസ്മരിക്കുക

സഭയിൽനിന്നു് തെന്നി അകന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന യുവജനങ്ങളെപ്പററിയാണു് അടുത്തതായി ഞാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. ഇതും ഒരു പൊതുപ്രസ്താവനയാണു്. ഇതിനും പല വ്യത്യസ്തതകളും കണ്ടേക്കാം. ഭൗതിക സംസ്കാരത്തിന്റെ സംഘട്ടനംമൂലം ആത്മീകാവശ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും മതത്തെ സംബന്ധിച്ചുമുണ്ടായിട്ടുള്ള അനാസ്ഥയാണു് ഈ ഒഴുകിപ്പോക്കിനു ഒരു കാരണം. നമ്മുടെ പൂർവികന്മാരുടെ ലളിതവും ലഘുവുമായ വിശ്വാസസംഹിത നമ്മുടെ യുവജനങ്ങൾക്കു് ഒട്ടുംതന്നെ തൃപ്തികരമായി അനുഭവപ്പെടുന്നില്ലെന്നതാണു് മറെറാരു കാരണം. ബൈബിളും ശാസ്ത്രീയ പര്യവേഷണഫലങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ യുവജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ വളർത്തിയിട്ടുള്ള സംശയങ്ങളും ചോദ്യങ്ങളും നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനു് സൺഡേസ്കൂളിലും വേദപാഠക്ലാസ്സുകളിലും ലഭിച്ച ബൈബിൾ വിജ്ഞാനവും വിശ്വാസപ

ഒരു പ്രഭാഷണമാണിതു്. അപ്പൊസ്തലന്റെ വർത്തനാരീതിയിൽനിന്നു് നമുക്കു വിലയേറിയ പല പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പാനുണ്ടു് ആധുനിക സാഹചര്യത്തിൽ ആത്മീകമൂല്യങ്ങൾക്കുള്ള സർവപ്രാധാന്യതയെപ്പററി നമുക്കുള്ള ബോധം ഇനിയും സുദൃഢമാകേണ്ടതായിട്ടല്ലയോ ഇരിക്കുന്നതു്.

ശനി അപ്പൊ. പ്ര: 21.17—36.

യെരൂശലേമിലേക്കുള്ള യാത്രാവിവരണം 21-ാം അദ്ധ്യായം ആദ്യഭാഗത്തു നാം വായിക്കുന്നുണ്ടു്. അപ്പൊസ്തലൻ യരൂശലേം സമീപിക്കുംതോറും അപകടസൂചനകൾ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം തന്റെ രക്ഷകനെപ്പോലെ ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാതെ തന്നെ യാത്ര തുടർന്നു. അപ്പൊസ്തലനു് യെരൂശലേം സഭയിൽ ഹാർദ്ദമായ സ്വീകരണം ലഭിച്ചു. എന്നാൽ മോശൈകന്യായപ്രമാണം പാലിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു് പഠിപ്പിച്ചു എന്ന ആരോപണം യഹൂദന്മാർ അദ്ദേഹത്തിനെതിരായി കൊണ്ടുവന്നു അതു വെറും വ്യാജമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്റെ നില തെളിയിക്കുന്നതിനു് ഓർത്തഡോക്സ് യഹൂദമര്യാദപ്രകാരം ചില കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായി. എങ്കിലും അതുകൊണ്ടൊന്നും കാര്യസാദ്ധ്യമുണ്ടായില്ല. തീവ്രവാദികളായ യഹൂദന്മാർ നയിച്ച പ്രക്ഷോഭണഫലമായി നഗരം മുഴുവൻതന്നെ പൗലൂസിനെതിരായി എഴുന്നേററു. റോമാ പടയാളികളുടെ അഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം വധിക്കപ്പെടുന്നതിനുതന്നെ എളുപ്പമുണ്ടായിരുന്നു.

ദൈവദർശനം ലഭിച്ച മനുഷ്യർ പരദൃഷ്ടിയിൽ പലപ്പോഴും അപകടകാരിയായി കാണപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെഫലം അവർക്കു് പീഡനവുമായിരിക്കും. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചു് അങ്ങിനെയുള്ള അപകടശങ്കയ്ക്കു് കാരണമുണ്ടോ

റനവും തികച്ചും പശ്ചാപൂമാകുന്നില്ല. ക്രിസ്തീയ സത്യത്തെപ്പററിയുള്ള അവരുടെഭാവന കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞതാണ്, അവ്യക്തമാണ്, വൈരുദ്ധ്യസങ്കലിതമാണ്. അങ്ങനെപൂർവികന്മാരേക്കാൾ ആത്മാർത്ഥതനിറഞ്ഞ യുവജനങ്ങൾ, തങ്ങൾക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുഭവപ്പെടാത്ത വിശ്വാസനിഷ്ഠ സഭയോടുണ്ടെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരാകുന്നില്ല.

സഭയിൽനിന്നുള്ള യുവജനങ്ങളുടെ ഒഴുക്ക് അധികവും "സെക്കലറിസ"ത്തിലേക്കാണ്; കുറേയേറെ കമ്മ്യൂണിസത്തിലേക്കുമുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ ഇതര ഭാഗങ്ങളേ അപേക്ഷിച്ച് കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവയുവാക്കന്മാർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു വിശ്വാസസത്യങ്ങളാൽ ആകൃഷ്ടരായിട്ടുണ്ടെന്നുവേണം വിചാരിക്കാൻ. സഭയിലെ വൈദികർ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ട ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണിതു്. കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള ആദർശങ്ങളോടുള്ള പ്രതിപത്തിയെപ്പററി നാം നിരാശരായിട്ടുകാര്യമില്ല. യുവജനങ്ങൾ ആദർശനിഷ്ഠരാണെങ്കിൽ ദരിദ്രരെയും ദുർബലരെയും ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ അവർ ധർമ്മരോഷത്താൽ ഉത്തേജിതരാകുന്നെങ്കിൽ, സാമൂഹ്യനീതിക്കുവേണ്ടി അവർ അത്യുത്സാഹത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെങ്കിൽ,—അതു് ആശാവഹമായ ഒരു ലക്ഷണമാണ്. ഈ ഉൽസാഹപ്രസരിപ്പിനെ തച്ചുടയ്ക്കുന്നതിനല്ല, അതിനെ ബുദ്ധിപൂർവം നേരിയ മാർഗ്ഗത്തിൽ തിരിച്ചുവിടുന്നതിനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. അവരെ വേണ്ടവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി, വിനയാന്വിതമായ മനോഭാവത്തോടുകൂടി നാം യുവജനങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നപക്ഷം സാമൂഹ്യഘടന എങ്ങനെയിരുന്നാലും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആഗമനം സ്വാർത്ഥരഹിതമായസ്നേഹത്തോടും സഹോദരതുല്യമായ അനുകമ്പയോടും സഹാനുഭൂതിയോടുംകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സജീവവ്യക്തികളെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും അക്രമം, വിദ്വേഷം എന്നിവയിലൂടെ സമാധാനം സംസ്ഥാപിക്കുന്നതു ദുസ്സാദ്ധ്യമാണെന്നും നമുക്കവരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കരുതോ?

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഇന്നാട്ടിലെ ഹൈന്ദവരും ക്രൈസ്തവരും തമ്മിലുള്ള മാത്സര്യം എന്റെ മനസ്സിൽപൊന്തിവരുന്നു. ക്രൈസ്തവരുടെ ഭൗതികാഭിവൃദ്ധിയും രാഷ്ട്രീയരംഗത്തും ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും സംജാതമാകുന്ന അനാരോഗ്യകരമായ വാശിയും മത്സരവും കഠിനമായ അസൂയയ്ക്കു ഹേതുവായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ കുററം ഇന്നവരുടെ പേരിലാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയല്ല എന്റെ ഉദ്ദേശം. ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന നിലയിൽ നാം ഒരു സ്വയപരിശോധന നടത്തണമെന്നാണ് എനിക്കു ഓർമ്മിപ്പിക്കാനുള്ളതു്. അക്രൈസ്തവർ നമ്മുടെ സൽപ്രവർത്തനങ്ങളെ വീക്ഷിച്ചു ദൈവത്തെ മഹത്വീകരിക്കത്തക്കവിധം, അക്രൈസ്തവരുടെയിടയിലുള്ള നമ്മുടെ ജീവിതം സത്യത്തിലും നീതിയിലുമധിഷ്ഠിതമാണോ? ദുഷിച്ചതും വൈകല്യം നിറഞ്ഞതുമായ ഈ തലമുറയിൽ നാം പ്രകാശം പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന ദീപങ്ങളായി പ്രശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ? നമ്മുടെ എതിരാളികളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും അവരെ സേവിക്കുന്നതിനും നാം സദാ സന്നദ്ധരാണെന്ന് അവർക്കു തെളിയിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ? നാം അവർക്ക് "നല്ല ശമര്യക്കാരനേ"പ്പോലെ ഉത്തമസ്നേഹിതരോ? അതോ, ആ പുരോഹിതനെയും ലേവ്യനെയുംപോലെ നാം മാറികടന്നുപോകുകയാണോ ചെയ്യുന്നതു്? ക്രിസ്തുവിന്റെ മനസ്സിനോടു് അനുരൂപപ്പെട്ടവരാണെങ്കിൽ, അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും സേവിക്കുന്നതിനും,—ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെയല്ല, അവർ നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളാകയാൽ തന്നെ; ക്രിസ്തു അവർക്കുവേണ്ടിയും മരിച്ചിരിക്കയാൽ തന്നെ—നാം ഉദ്യുക്തരാകേണ്ടതല്ലേ? ഈവിധത്തിലുള്ള സ്നേഹപൂർണ്ണവും സൗഹാർദ്ദഭരിതവും അനുരഞ്ജകവുമായ നമ്മുടെ ജീവിതംമൂലമല്ല ഈ നാട്ടിലെ ജനതതിയെ ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി നാം ആദായപ്പെടുത്തേണ്ടതു ?

ഈ ഘട്ടത്തിൽ, പ്രത്യാശ നൽകുന്ന ഒരു വസ്തുതകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. കഴിഞ്ഞ അര ശതാബ്ദകാലത്തിനുള്ളിൽ ഇന്നാട്ടിലെ അകത്തോലിക്കസഭകൾ തമ്മിലുള്ള സൗഹാർദ്ദമനോഭാവം ഇപ്പോഴത്തേപ്പോലെ ഹാർദ്ദമായിരുന്നിട്ടില്ല. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ വ്യവഹാരങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ ദൃശ്യമായിട്ടുണ്ട്. ഇതു സഹോദരീസഭകൾ അതീവ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടിയാണ് വീക്ഷിക്കുന്നതു്. വേദശാസ്ത്രപരമായും ചരിത്രപരമായും ബഹുവിധമായ വ്യത്യാസങ്ങളുള്ളവരെങ്കിലും ക്രൈസ്തവലോ

Reg: No. T 64 Licence No 498 Date 20-8-1946 Reg. M 526

THE CHURCH WEEKLY

കത്തിലെങ്ങും എന്നപോലെ കേരളത്തിലും ക്രിസ്തുവിൽ നാം ഏകരാണെന്നുള്ള ബോധം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് നമുക്കു വിശ്വസിക്കരുതോ?

സാന്മാർഗ്ഗികമൂല്യങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടവേ, ധനസമ്പാദനവും അധികാരവാഞ്ഛയും സുഖാസക്തിയും ജീവിതലക്ഷ്യമായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കവേ, ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസപ്രചരണത്തിനെതിരായുള്ള എതിർപ്പ് ഇൻഡ്യയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ നാം നമ്മുടെ ഭിന്നതകൾ മറന്ന് ഐക്യപ്പെട്ടു തിന്മയ്ക്കെതിരായി പോരാടേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു. രാഷ്ട്രം ഒരു പൊതുശത്രുവിനെ നേരിടേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടായിട്ടുള്ളപ്പോൾ വിവിധ തൊഴിലുകളിലിരിക്കുന്നവരും വിഭിന്ന വിശ്വാസം പുലർത്തുന്നവരുമായ ആളുകൾ സർവവും വിസ്മരിച്ച് ഒരുമിച്ചു പൊതുശത്രുവിനെ നേരിട്ടിട്ടുള്ള അവസരങ്ങൾ ചരിത്രത്തിൽ ചുരുക്കമല്ല. വ്യക്തിപരവും സാമൂഹ്യവുമായ എല്ലാ സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങളും കീഴടക്കി ഭരിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ നിത്യജീവനാണു ക്രിസ്തു നമുക്കു നൽകുന്നതെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ മഹത്വത്തിനും മനുഷ്യപാപങ്ങളിന്മേലുള്ള അവന്റെ അന്തിമവിജയത്തിനും വേണ്ടി സഭയുടെ പൊതുതാല്പര്യങ്ങൾക്ക് നാം സർവപ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതാകുന്നു. ഇത്രയും ചിന്തകൾ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് ഒരു വൈദികസിമ്മനാരി മതപാരമ്പര്യങ്ങൾ പുലർത്തിയാൽ മാത്രം പോരാ, ഭാവിയെപ്പറ്റി സൃഷ്ടിപരമായി ചിന്തിക്കുന്നതിനു സഹായകമാകുന്ന ഒരു പരിശീലനകേന്ദ്രംകൂടെ ആയിരിക്കണമെന്നുള്ള എന്റെ ഉത്തമബോധ്യം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രമത്രേ.

ക്രൈസ്തവലോകവാർത്തകൾ

റോമാസഭയും പുനരൈക്യവും

പുനരൈക്യശ്രമങ്ങളെ പരാമർശിച്ച് വത്തിക്കാനിൽനിന്ന് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനയെപ്പറ്റി യോർക്കിലെ ആർച്ചുബിഷോപ്പ് ഇപ്രകാരം എഴുതിക്കാണുന്നു.

അടുത്തയിട റോമിൽനിന്നുണ്ടായുള്ള പ്രസ്താവന പുനരൈക്യശ്രമങ്ങളിൽ ഉത്സുകരായിരിക്കുന്നവർക്ക് നിരാശജനകമാകുന്നു. റോമാസഭയ്ക്കു കീഴ്പ്പെട്ടു മാത്രമേ പുനരൈക്യം സാദ്ധ്യമാകൂ എന്ന് അവർ ശഠിക്കുകയും പുനരൈക്യം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു് നടത്തപ്പെടുന്ന എല്ലാ ശ്രമങ്ങളിലും അവർ കഠിനമായ നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തികാണുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാലും സാന്മാർഗ്ഗികവും വിശ്വാസപരവുമായുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ബിഷോപ്പന്മാരുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി ആലോചനകൾ നടത്താമെന്നും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ കാതലായ തത്വങ്ങൾ പുലർത്തുന്നതിനും സാമുദായികാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പുനരുദ്ധാരണശ്രമങ്ങളിൽ സഹകരിക്കുന്നതിനും ഒരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നതു സ്വാഗതാർഹമായ കാര്യമത്രെ.

ഈ അനുവാദം മുൻനിലയിൽ നിന്ന് പുരോഗമനപരമായ ഒരു പടിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഏകദൈവത്തിലും രക്ഷകനിലും വിശ്വസിക്കുന്നവർ തമ്മിലുള്ള ആലോചനകൾക്ക് ഇത്രമാത്രം മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്യുന്നതു് അത്ഭുതകരമായി ചിലർക്കു തോന്നാം.

ഏതായാലും ആംഗ്ളേയ സഭാംഗങ്ങൾ റോമൻകത്തോലിക്കരുമായുള്ള ആലോചനകളിൽ സ്വന്തനിലയെന്തെന്ന് വിട്ടുവീഴ്ചകളൊന്നുംകൂടാതെ വ്യക്തമാക്കേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ കർത്താവിനു സാക്ഷികളായി ജീവിക്കുന്ന കത്തോലിക്കരെപ്പറ്റി ആംഗ്ളേയ സഭാംഗങ്ങൾ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി പീഡനമേറിക്കുന്നവർക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു.

(8-ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

ന്ന് ശ്രീമാന്മാരായ പി. ജി. മാത്യു എം. എ., ബി. ഡി., സി. ഐ. നൈനാൻ ബി എ എൽ റ്റി എന്നിവർ സുറിയാനി സഭയുടെ വിശ്വാസനൈർമ്മല്യം, കാതോലിക്കാസിംഹാസനത്തിന്റെ മഹിമ ഇവയെപ്പറ്റി സവിസ്തരം പ്രസംഗിച്ചു. അതിനുശേഷം ഒൻപതാംക്ലാസ്സിൽനിന്നു പാസ്സായിട്ടുള്ളവർക്കു സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളും എല്ലാ ക്ലാസ്സുകളിൽനിന്നും ഒന്നാമതായും രണ്ടാമതായും പാസ്സായിട്ടുള്ളവർക്കുള്ള സമ്മാനദാനവും നടന്നു. ബാവാ തിരുമനസ്സിലെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിൽ സണ്ടേസ്കൂൾപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രയോജനം, ശിശുക്കളെ ശൈശവകാലംമുതൽതന്നെ സഭാന്തരീക്ഷത്തിൽ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത എന്നിവയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നു. തുടർന്നു് കൃതജ്ഞതാപ്രകടനം, പ്രാർത്ഥന എന്നിവയോടുകൂടി സമ്മേളനം പര്യവസാനിച്ചു.

rinted and Published by N. M. Abraham B. A., at the Malayala Manorama Press, Kottay